

časnega juga in šumenje voda. Roman se je zamišljal globlje in globlje. Pred očmi mu je stal prizor iz Makarjeve koč. Zrl je tiste hvaležne obraze, čul izraz hvaležnosti, in prijetno čuvstvo mu je polnilo srce . . . Skoraj je pri tem popolnoma pozabljal na — Marinko. Da bi jo le mogel pozabiti za vedno! — — A kaj! Sredi njegovih sanj mu je kar naenkrat zazvenela v duši tista Makarjeva beseda, ki ga je tako urezala v srce: „Marinka se bo — možila!“ . . .

Možila! Z drugim, kakor Vida! In on bo šel sam skozi življenje . . .

Roman se je stresel in zbudil . . .

Zopet je prišla zima s svojo lepo, dasi sneženo poezijo v gozdu, in za zimo se je prismejala pomlad z vsemi svojimi krasotami. A za lovca Romana ni bilo več poezije,

ni bilo pomladi. Vse je cvetelo, vse zelenelo; ptiči pevci so peli pozdrave domačim gozdom, pomladni vetrovi so veli po ozelenelih vejah, solnce je sijalo kot novo, obsevalo plan in log, vse je živelo, živelo, kot leto osorej . . . Lovec Roman pa je sameval in postajal po gozdu, gledal je zamišljeno v cvetočo prirodo, a ostal je do vsega mrzel, neobčutljiv. Prišla je kukavica, kukala je po gozdu tu-intam, obletela je trikrat ali še večkrat samujočega lovca, toda on se ni zmenil ni zanjo. Morda se je spomnil lanske pomladi, lanske kukavice, morda se je nasmehnil njej in njenemu prijaznemu kukanju . . . Morda . . .

Od takrat je postal drug človek lovec Roman. Tih, zamišljen, mrk in resen mož . . . Živel je skrito življenje, mirno in . . . srečno? Kdo ve!

Dvogovor.

Na obali grebeniti,
kjer se morje divje peni
ob razjedenih čerih,
mladec se z mladenko meni,
ko večer poljublja breg:
„Glej te vale vihrovite,
glej to sliko duše moje!

Vali skale omajó,
ali trde duše tvoje
vse besede ne mogó . . .
Bela lilija, glej mene!
Tu pred tabo solze točim
in prisegam ti klečé
z glasom do neba vpijočim:

Tvoj do zadnjega sem dne!“ —
„Oh, ne kleči! Saj me ženske
nismo jeklo —; le do smrti
ljubi me kot lilijo!
Taki reveži potrti
se nam strašno smilijo!“

Anton Medved.

Ob zibeli.

„Aja tutaja —“
sladko je pevala
mati ob njej.
Ona je snivala
v spanca naročju,

kakor krilatec
edenskih polj . . .
Kakor pomladi
dih razkošni,
v srcu je plaval
angelski mir . . .

„Aja tutaja —“
sama zdaj poje,
tiho se krade,
lahno ji, lahno
solza v oči . . .

Cvetko Slavin.